

MIKLYA ZSOLT

Amit hoztál...

Antinak, levél helyett

*Amit hoztál,
a rácsos ágyat, falvédős falat,
papsajtós gyepet, végighempergett
árokpartot, belakott ágkoronákat és
elhallgatott mondatokat, befejezetlen
társasjátékot és mesét, ajtó mögül a
krimi hangjait, éjszakai beszélgető-
társad elfelejtett nevét, ezt az egész
álomba szuszogást, hiába ébredsz
hajnalok hajnalán, a rettegett éjszakát,
aranyos szkarabeusz, görgeted tovább,
vagy görög az magától is, mint amikor
sziszüphosz focizni kezd a lejtőn.*

*Házias szülés volt,
csak a szomszédba kellett mennie,
a szülőotthonig. Itt hagyod a születés-
napod? Vendégei csak nevettek, ne
idegeskedj, majd koccintunk rátok, Ani.
Kiidegelte magát, míg bemosakodott a
doktor, érezte a böllérszagot. Apját várta,
könyékig feltúrt ingben, aztán, mint vászon,
ha hasítják, valami csak szakadt, szakadt.
Az öreg frontsebész feje fölé emelt egy hús-
cafatot, a fiad, bajusza alatt csak morgott,
a régiek, tudod, szakadékba dobták volna
az ilyet. Nem baj, a családban marad.
Vászonba tekerte aztán, könyékig feltúrt
ingben, s nem értette, Anika miért lett
olyan ijedt. Már viccelni sem szabad?*

*Porral szembe pisálni
képtelenség, te mégis gyakorolod, így
könnyű persze, nyári ruhában, meztelenül,
azzal a fonottkalács porolóval a kezében.
Bele is ültél, nyilván, hintőporral tele az
udvar, nem porcukorral, olyan selymes
az érintése, nem ragad, nem is olvad. Ahol
rápisálsz, amőbaformák keletkeznek, mintha
ólmot öntenél vízbe, csak itt a felszín rándul
csomókba össze, míg ott víz mélyére süllyed
a jövőkép. Ennyit megtanultál azonnal, első
leckéid között a porolóval, pisanyomaid
nem szeded össze, hadd töltekezzen
újra a fénnel, addig se vered fel,
anyád meg törölgetheti a selymet.*

*Zsírsgod van,
porcikáid pörccé zsugorodnak a rotyogó
lében, tart még a tor, zsírsgodú az egész
gang, az udvar, futsz dédmama szobájába
inkább. Megnyílnak végre a féltett zugok,
a dívány rugói felpattannak, mint titkos zár
egy katonaláda fedelén. A falvédő színén
szarvaspár emeli fejét, szívja a gyanta-
szagot, nem hagyná semmi pénzért, s te
csak rugod, rugod meztelen talppal, két
perzselt szalonnapörccel, szemed a
völgybe fut, ahol a kárpit már kissé
kopott, s ahol még rágódik valami por-
con egy parázs orrú erdélyi kopó.*

*Magasra került a léc,
észre se vetted, naponta bújtatok át
alatta. Bújócskázatok még a lavórban is,
milyen lehet egy óriás teknősbéka. Anyátok
szívhalál kerülgette, mikor a lavór elindult.
Szívhalni persze könnyű, mikor az ember
se nem huny, se nem búj. Bújj zöld ág alá,
tyúkólba, fűbe, paradicsombokorba, lavór
kiborított vizébe, változz szívhallá, haltüdő-
vé. Idővel megérted, szívhalni mégse könnyű,
és szívesebben lennél ma is hunyó inkább,
mint akit halálra keresnek. Magasra került
a léc, naponta búj sz át alatta, szívedre ne
vedd már megint, elég csak észre.*

*Elengeded a füled mellett,
most aztán boldog lehetsz, játszatsz
kedvedre, nem az övére. Lassan kinőttök
a lavórból, ki emlékszik már az együtt
pancsolásra, boldog viháncolásra.
Most megint itt vigyorog, kelleti magát,
játsszál vele. Játsszon a halál. Kit ér-
dekei? Paradicsomot a kertben más
is talál. Különbén is. Mi jó van abban,
ha passzírozod. Akkor már rugdosod
inkább, de csak a zöldeket. A többit
hagyod. Üljön bele. Gyúrja pürévé.
Pancsoljon. Legyen boldog leve.*

Telibe találtad a tyúkot,
 mint a rohadt paradicsomot szoktad,
 most aztán jól kitomboltad magad.
 Egészen más belerúgni egy párnázott
 puha seggbe, legfeljebb pihédzik kicsit,
 mint a keményre pumpált lasztiba,
 amivel vérre megy a játék. Persze ezt
 nem tudod, ártatlanul keveredsz mindig
 a lábak közé, kotorod el a labdát, rúgod
 a bőrt, a bokát, mikor mi kerül utadba.
 A rohattannyát tombol a pihédző állú,
 kotosz el, nagyot rúg egy göröngyre
 segged helyett. Sejted csak, mit úszál
 meg, a következő becsúsásig. Akkor
 meg előnt a boldog lé, végre, karon
 visznek be anyádhoz. Karból karba
 tesznek, benzin, hintőpor, párnakötés,
 rohajtó érzés, alig várod, hogy be-
 csússz vele egy paradicsomnak.

Jól beolvastál neki megint,
 ereggya, aztán ráolvasás lett belőle,
 csába, csába királynő, neked milyen
 van. Nem számítottál barackdombokra,
 dombok között a völgyre, csak szemeddel
 érintetted a barackbőrt, felért egy áram-
 ütéssel. Ereggy belőlem csába királynő,
 anyátok kiáltása vetett véget a varázslatnak,
 gyertek, kész az uzsonna. Vajaskenyér volt,
 két fél őszibarackkal, bőre lehúzva, csábított
 az illatos hús, mégsem haraptál bele azonnal.
 Az áram ütött bőrkígyókat figyelted, ahogy
 a fű közt pöndörödvé megmerevednek.

Nem szólt a rádió,
 csendnek kellett lenni, úgy általában,
 anyátok vasalt, te besurrantál a nagy-
 szobába, ott állt a sarokban, mint egy
 elvarázsolt faláda, amin hangok után te-
 keregnek a gombok. Ismerted a nyiszorgó
 hangzavart, nem kellett ahhoz bekapcsolva
 lenni, nem mertél nyúlni a vajsárga fogakhoz,
 csak a két óriásgomb szemet forgattad lassan
 körbe, kiválasztottál valami adót, és futottál ki
 a diófához. A két óriás gomb ott lapult már a
 zsebedben, sikerült kinyöszörögnöd a gombos-
 tükkel együtt, apátok adott kalapácsot, amivel
 a diófába beverted. Lassan forgattad a két
 gombszemét és sokáig, amíg a nyiszorgásban
 meghallottad a diódalt. Szólt a farádió, míg
 ő egy fehér bugyiban alatta táncolt.

Kivédted volna a szemüket
 is, ha nem kiskapura játszótok örökké.
 De a gesztenyék alatti keskeny sávra
 nem illett nagyobb kapu, féltéglák
 biztosították a rugalmat, a létszámtól
 függő pálya hossz tengelyében. Be-
 épített emberként maradtál leginkább
 hátul, ragadtál minden előretörőre,
 lábukba akadtál, buktak volna, ha nem
 tartja meg őket nyugalmuk. A diri fiával
 jó lesz vigyázni. Később a vetődést is
 ott gyakoroltad, ugrottál minden fél-
 téglára, szemüket is kivédted volna
 a körzeti bajnokságon, ha a salakon,
 akár egy téglá, nem hasalsz el.

Ami a szíveden, az a szádon,
 szívta volna az anyanyelvet, nyelvelted
 volna még sokáig, bőfögted volna anya-
 vállra, nem rándítottál volna vállat, a sok
 volna se ismétlődne, elhallgatásig. Anya
 szája körül szigorú ráncok. Úgy szívta a
 Fecskét, mint apa a Tervet. Az erővonalak
 füstté váltak. Te csüggtél volna szótlánul,
 de csak csüggedned engedett a vállad,
 teremtett társat, vele beszélgettél álmatlan
 éjszakákon, nevét meg elfeledted. Ez az
 elfelejtett név csüggeszt azóta, tesz szótlá-
 nanná, majd fecsegővé. Fecskéid minden
 évben kirepülnek, te meg füstölögsz utánuk,
 bár legszívesebben mindet visszaszívád.

Kiöntötted a szíved
 az élire vasalt ruhák közt, itatóspapírként
 szívták magukba, anya nem vette észre,
 füzeteket javított, piros tintáját itatta. Idegeire
 mentél ilyenkor, négykézláb közelítetted meg
 az ajtót, loptad be magad a metlaci tükrén,
 hűvös volt a kő, ahogy az arcod ráfektetted.
 Nem érezted az élit. Félni a kisszobában
 szerettél, szaladtál be a puha sötétbe, ami
 a konyha fényét felitatta. Most nem Ihetett
 szaladni. Tükrökűszással haladni legfeljebb
 előre, mint egy tükrögyík, eltűnni a ruhák
 közt, hasalni a szekrény mögött a sarokban,
 hallgatni, ahogy telik a szíved, kiönteni,
 mintha még élnél.